

MISE: ŽIVOT

PAID

Co kdyby

Když Jakub poprvé přišel do třídy nové školy, okamžitě poznal, že je něco špatně. Viděl, že celá nová třída je úplně jiná. Zatímco Jakub se oblékal do veselých barev, zbytek třídy se oblékal, jako kdyby neznali jinou barvu než černou. V minulé škole byl vyzváněcí tón většinou Ed Sheeran, tady to byl ten nejtvrďší metal. Ale on chtěl zapadnout, chtěl mít kamarády. Chvilí byl našťvaný na otce, protože vzal novou práci, kvůli které se přestěhovali, ale po chvíli se rozhodl jednat.

Zprvu se rozhodl zeptat se na klasické "Ahoj jak se máš?"

Pak ale nápad odsoudil jako kliše. Zoufalý pokus získat pozornost.

Jakub až do konce střední neměl jediného kamaráda. Teď je mu 40 a klade si otázku: Co kdybych se zeptal?

Taj(i)ná

Už nějakou dobu na naší škole vidám jednu holku. Možná si říkáte:

„No ježiš, nějaká holka, co s ní jako?“

Víte, já vlastně nevím. Jen každé ráno vidím, jak si kousek od mojí skříňky sundává boty a bundu. Co je špatného na botách a bundě?

Každou botu má jinou, jedna je křiklavě růžová a druhá zase modrá, taková klidná modrá, modrá jako nebe. Má kabát. Dloooooouhý červený kabát s černými a bílými puntíky. Docela se divím, že ho netahá po zemi.

No a k tomu ještě školní batoh. Je žlutý, ale tak moc žlutý, že pokaždé když za ní jdu, divím se, že mi nevypálí oči. Když jde po chodbě, chodí vždy po levé straně. Nikdy jsem ji neviděla jít jinde.

Je jiná.

Proč se nebaví s ostatními?

Nezapaďá.

Má nějaký důvod?

Když jsem se ptala, teda sama zjistila, něco málo o ní, zjistila jsem, že chodí o ročník výš. Je oblíbená mezi učiteli i spolužáky. Co je na ní ale oblíbeného?

Vidím to snad jenom já?

Je tak odlišná.

Proč to ostatní nevidí?

Když jsem se odhodlala zeptat svojí spolužačky kdo to je, koukla na mě divným pohledem a zapojila se do konverzace s ostatními. Jak to je? Proč mi nikdo nechce odpovědět. Jsem ta jiná já?

Jsem jiná.

Nebavím se s ostatními.

Nezapaďám.

Proč?

Jsem jenom tajný agent

Některé děti mají velmi rozvinutou fantazii. Zvláštním příkladem je Adámek. Adámek je žák 3. třídy základní školy, který si nerozumí s jinými žáky. Většina dětí si myslí, že je DIVNEJ. Upřímně? Jo. Je divnej. Smůla je, že on za to nemůže. Dobře, může, ale jen trošilililinku. Na vině jsou spíš jeho rodiče - rodič - táta. Adámek už od miminka žije jenom s tatínkem. Adámkův tatínek si myslí, že Adámek může za odchod svojí maminky. Nemůže - může za to smrt. A tak se tatínek o Adámka moc nestará. Dá se soudit, že má Adámek dost složitý život. Malému chlapečkovi to ale vůbec nevaří. Celou dobu si totiž říká: Jsem jenom tajný agent. Tajný agent na misi. Na misi najít svojí maminku.

Každý den ve škole i doma je mu vlastně úplně jedno, když ho lidé kolem něj uráží. Vždycky si jenom řekne: „Až dodělám tuhle misi, přeloží mě jinam a já od nich budu mít klid. A tak to jde den za dnem, až jednoho dne najde doma fotku ženy, od táty zjistí, že tahle žena je jeho maminka! Mise DOKONČENA! Tedy napůl. Už ví KDO je jeho maminka. Jak vypadá. „To stačí,“ řekl si. Od té chvíle každý den vyhlížel agentskou dodávku.

Přijela když šel ze školy. Přijela a z ní vystoupil pán.

Adámek k pánovi nadšeně přiběhl a na pánovu otázku zda s ním pojedě, bez rozmyšlení nastoupil. Jeli daleko a Adámek celou dobu pánovi vyprávěl o svojí misi. Na to mu pán řekl, že taková vážná mise by se měla dokončit. Adámkovi to vrtalo hlavou. Ten pán má pravdu - musí se setkat s maminkou. Naštěstí - spíš naneštěstí - to byl plán toho divného pána, který malého Adámka odvážel bůhví kam. Adámek ještě během cesty usnul. Zdálo se mu o mamince.

A když se vzbudil, už na něj čekala.

(Klárka a Emča, spolužačky z Ostrova vstupují do nočního New Yorku, vyndávají pistole a ohlíží se, když tu na sebe narazí.)

Klárka: EMO?! Co tu děláš?! Ty...jseš agent?!

Emča: Tu otázku si též kladu... Já nevěděla, žejseš Agent.

Klárka: (ohlíží se) Počkej, o tomhle si MUSÍME promluvit.

(obě odcházejí za temný roh)

Klárka: Proč si mi neřekla, žejseš taky tajný agent? Ve STEJNÝ korporaci?

Emča: Já bych ti to řekla, kdybys mi to taky řekla!

Klárka: Ale já bych ti to taky řekla, kdybys mi to řekla, ale tys mi to neřekla!"

Emča: Já bych ti to taky řekla, kdybys mi to TY řekla, ale tys mi nic neřekla, takžejsem ti to neřekla!

Klárka: Ale mě to nikdo neřekl, a tys mi to taky neřekla, takžejsem ti to neřekla, protože si mi to neřekla, ale jinak bych ti to řekla, kdybys mi to řekla dřív.

Emča: DOST ŘÍKÁNÍ! Takjsme to prostě nevěděli, no. Ale teď to víme!

Klárka: To jo, no. Ale já bych ti to fakt řekla, kdybys to věděla.

Emča: Já taky, dobrý, jdeme.

(Pomalou odchází s pistolí v ruce. Začnou mířit na věci kolem sebe.)

Klárka: Počkej, ale my máme každá jinou misi, ne?

Emča: No, to jo.

Klárka: Spojíme je! (vítězoslavně tleskne)

Emča: To zní dobře tak jdeme.

(Jdou dopředu, ohlíží se kolem sebe po nepřátelích a postupují dopředu.)

Klárka: (dělá duhu rukama) AGENTKA EMČA A KLÁRKAAAAAAA! WOO!

Emča: Pst, ticho! Nikdy nevíš, kde by mohli být naši nepřátelé...

Klárka: Ughh, tak jo.

Jsem Sama

Byla jsem sama. Sama. Na ulici. Ve městě. Proč? Vracela jsem se z mé poslední mise. Dělán to už dlouho. Moje mise často vyžadují krádeže, únosy nebo i zabíjení. A to vyžadovala i má poslední mise. Neznala jsem důvod proč, nevím kdo to byl ani co udělal. Prostě jsem ho zabila. Zabila jsem ho jen protože mi to moji nadřízení řekli. Ani je úplně neznám. Žiju v nedostatku informací. A i já sama jsem ztělesněním nedostatku informací. Nemám veřejné jméno. Samota mi přináší bezpečí. Když jsem sama nemusím se spoléhat na ostatní.

Lidé si nedokáží spojit mou misi s druhou. Je trochu zvláštní, když nadávají na „kohočokoliv kdo to byl“ když ani neví kdo to doopravdy je. Co když to ten kdokoliv udělal s dobrým důvodem? Nebo snad neexistuje dost dobrý důvod pro vraždu? Jsou moje důvody dost dobré? Co je vlastně můj důvod? Myslela jsem, že to dělám pro peníze, ale ... momentálně finanční problém nemám, tak...

Z rukou mi kapala krev, jemný vítr mi nadzvedal vlasy a nepřípevněné konce mého oblečení, jako ve snaze sundat ze mě masku, díky které jsem byla v bezpečí. Částečně mi zfoukával i krev z rukou, ale věděla jsem, že nic jiného než voda mě nevyčistí.

Jak jsem procházela temnými uličkami, přemýšlela jsem nad tím, co vlastně udělám. Vždy jsem měla připravený plán. Proto jsem úspěšná v tom, co dělám. Nikdy to nebylo tak těžké. Alespoň pro mě ne. Teď ale, když se ke mně přistěhoval spolubydlící, nastaly komplikace. Lidé říkají, že se můžete zbláznit bez ostatních. Že potřebujete někoho, kdo tu pro vás je. To je nesmysl, že? Nervózně jsem si prohrábla vlasy zkrvavenou rukou, v pülce jsem ale zastavila a na obličeji se mi objevil malý úsměv. Došlo mi, že mi můj spolubydlící vyprávěl, že dnes jde na oslavu svého kamaráda. Tímto bylo vše jednodušší.

Z myšlenek mě vyrušil další poryv větru. Krev na mě chladla. Zachvěla jsem se zimou.

Nikdy jsem nevěřila, že někdo může být poškozen navždy, ať mentálně nebo fyzicky. Když někdo přijde o ruku, ta kůže se zahojí. Ale... začíná mi docházet, že ta ruka bude chybět napořád. Nejde o to, jestli ten zbytek přestane krváčet, ale o to jaká prázdnota po ruce zůstane. Co když to tak funguje i mentálně? Poškodila jsem takhle blízké svých obětí?

Mezitím co jsem se blížila k domovu, cítila jsem náznak hrđosti. Přesto že se mi mise jako tahle podařila pokaždé, cítila jsem ji. Nikdo mě nezahlédl. Jsem nikdo. Jsem v bezpečí. Když jsem ale odemkla, otevřela dveře a nahlédla dovnitř, všechna ta hrđost zmizela. Z koupelny se ozval hlas mého spolubydlicího. Zeptal se na klasickou otázku: „Kdo je?“ Chtěla jsem odpovědět, ale zarazila jsem se. Došlo mi, že odpověď na tu klasickou otázku neznám. Už jsem zase zapomněla. Moje myšlenky se začaly honit jedna přes druhou. Můj spolubydlicí na mě koukal se strachem v očích. Divila bych se, kdyby ne. Stála jsem před ním s krví po těle, s krví, která očividně nebyla moje. Chtěla jsem po něm vysvětlení co tu dělá. Možná ze zoufalosti. Věděla jsem, že by mi ta informace byla k ničemu. Místo toho jsem z opasku vytáhla svou dýku a pevně ji sevřela.

„HAHA, PROBLÉM VYŘEŠEN.“

Byla jsem opět sama.

Na složce se podíleli agentky a spolupracovnice a zaměstnanec kanceláře vedení tajného vyšetřování:

Případ 1: Co Kdyby

Odpovědný pracovník: Lukáš Kučera

Případ 2: Taj(i)ná

Odpovědný pracovník: Lucie Tománková

Případ 3: Jsem jenom tajný agent

Odpovědný pracovník: Adriana Florková

Případ 4: (záznam konspirační schůzky bez názvu)

Odpovědné pracovník: Klára Štefková a Ema Horčíčková

Případ 5: Jsem Sama

Odpovědná pracovník: Gabriela Kässová

Všichni zúčastnění spadají do konspirační skupiny 7.ročníku.